

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

**Nr. 7055 van 8 februari 2008
in de zaak RvV X/II**

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, van Slovaakse nationaliteit op 26 november 2007 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing tot weigering van de vestiging met bevel om het grondgebied te verlaten 25 oktober 2007.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op de beschikking van 11 januari 2008, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 februari 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. DELVAUX, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. DE VRIESE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

Verzoekster heeft de Slovaakse nationaliteit en werd geboren te X op X.

Op 22 mei 2007 dient verzoekster een aanvraag tot vestiging als zelfstandige in.

Op 25 oktober 2007 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van vestiging met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing die op 26 oktober 2007 aan verzoekster ter kennis werd gebracht.

Op 26 november 2007 dient verzoekster een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in.

2. Rechtspleging

Luidens de samenlezing van artikel 235 en artikel 39/72, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen dient de verwerende partij de griffier binnen de acht dagen na de kennisgeving van de indiening van een verzoekschrift tot voortzetting door de verzoeker, het administratief dossier met eventueel een nota met opmerkingen te bezorgen. Deze termijn kan op 15 dagen worden gebracht indien de verzoekende partij nieuwe gegevens aanbrengt. De termijnen vervat in artikel 39/72, §1 zijn van openbare orde en moeten dus strikt worden toegepast. Verzoeker brengt in beide verzoekschriften geen nieuwe gegevens aan zodat de termijn 8 dagen is. Vermits kennisgeving gebeurde op 30 november 2007 (dies a quo) was, 10 december 2007 (dies ad quem) de laatste dag om het administratief dossier en de verweernota neer te leggen

Ambtshalve wordt dus vastgesteld dat het op 11 december 2007 neergelegde verweernota laattijdig is. De sancties die op deze laattijdige neerlegging staan worden uiteengezet in artikel 39/59, §1 van de voormelde wet: *“ Wanneer de verwerende partij het administratief dossier niet binnen de vastgestelde termijn toestuurde, worden de door de verzoekende partij vermelde feiten als bewezen geacht, tenzij deze feiten kennelijk onjuist zijn. ... De nota ingediend door de verwerende partij wordt ambtshalve uit de debatten geweerd wanneer zij niet is ingediend binnen de termijn bepaald in artikel 39/72. “*

De verweernota wordt uit de debatten geweerd.

3. Onderzoek van het beroep.

3.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), en van de artikelen 40, 40 §2, 42 en 43 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna de vreemdelingenwet) en van artikel 45 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het K.B. van 8 oktober 1981).

3.1.1. In een eerste onderdeel van het middel voert verzoekster de schending aan van artikel 40 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991.

3.1.1.1. Verzoekster stelt dat ze recht op vestiging heeft in België, op grond van artikel 40 §2, 1° van de Vreemdelingenwet, daar ze haar inkomsten haalt uit zelfstandige activiteiten. Volgens haar heeft ze genoegzaam aangetoond dat ze wel degelijk een winstgevende zelfstandige activiteit uitoefent. Verzoekster concludeert dat de beslissing gesteund is op onjuiste motieven.

3.1.1.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (R.v.St., nr. 113.439, 10 december 2002). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing bespreekt en ze aldus kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu bereikt werd. Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de

schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt verder onderzocht worden.

Bij de beoordeling van de materiële motivering, behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij correct heeft kunnen oordelen en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen (R.v.St., nr. 121.066, 26 juni 2003). De grief aangaande de schending van artikel 40 van de Vreemdelingenwet valt minstens samen met de grief aangaande de motivering van de bestreden beslissing en zal dan ook samen met het al dan niet bestaan van een schending van de materiële motiveringsplicht behandeld worden.

De bestreden beslissing wordt als volgt gemotiveerd:

“(…)

heeft niet binnen de gestelde termijn aangetoond dat hij/zij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht op vestiging zelfstandige: betrokkene legt onvoldoende bewijzen van inkomsten voor.”

Artikel 40, § 2, 1° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Voor de toepassing van deze wet wordt onder E.G.-vreemdeling verstaan, iedere onderdaan van een Lid-Staat van de Europese Gemeenschappen die verblijft in of zich begeeft naar het Rijk en die:

1° hetzij er een werkzaamheid in loondienst of anders dan in loondienst uitoefent of voornemens is uit te oefenen;”

Betrokken artikel is een omzetting van de Europees rechtelijke bepalingen inzake het vrij verkeer van personen. Uit de rechtspraak van het Europees Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen blijkt dat de Europese regelgeving het vrij verkeer waarborgt aan personen die een reële en daadwerkelijke bezigheid van economische aard verrichten of wensen te verrichten, met uitsluiting van werkzaamheden van zo geringe omvang dat zij louter marginaal en bijkomstig blijken (Hof van Justitie, Levin, nr. 53/81, 23 maart 1982). Het determinerend motief van de bestreden beslissing stelt dat verzoekster in casu niet genoeg bewijzen van inkomsten voorlegt om aan te tonen dat ze zich als zelfstandige kan vestigen. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster voor het nemen van de bestreden beslissing volgende stukken heeft voorgelegd: een brief van 12 september 2007 van de Federale Overheid Financiën waarbij haar een BTW-nummer toegekend wordt, een brief van ACERTA van 27 september 2007 waarbij haar meegedeeld werd dat het niet nodig is dat ze zich inschrijft in het ondernemingsloket, een brief van 28 augustus 2007 van de persoon die verzoekster vervangt, een brief van de winkeldirecteur waarbij bevestigd wordt dat ze een contract hebben met verzoekster. Uit deze stukken kan de hoegrootheid van de inkomsten niet afgeleid worden. De aan het verzoekschrift toegevoegde loonfiches die een bewijs zouden kunnen vormen, zoals bedoeld in het hoger geciteerd artikel, werden niet overgemaakt voor het nemen van de bestreden beslissing. Verzoekster kan derhalve de Dienst Vreemdelingenzaken niet verwijten met deze stukken geen rekening te houden. Verzoekster maakt derhalve met haar betoog niet aannemelijk dat de overheid bij de beoordeling van de aanvraag niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die niet correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan op kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit is gekomen. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen.

3.1.2. In een tweede onderdeel van het middel voert verzoekster de schending aan van artikel 45 van het K.B. van 8 oktober 1981.

Artikel 45 van voormeld besluit is een verdere uitwerking van artikel 40 §2 van de Vreemdelingenwet, en heeft alsook betrekking op EG vreemdelingen die een aanvraag tot vestiging indienen om een werkzaamheid in loondienst of anders dan in loondienst te verrichten. Daarenboven dient de E.G.-vreemdeling de documenten die vereist zijn voor de uitoefening van het beroep wanneer hij een werkzaamheid anders dan in loondienst uitoefent of wil uitoefenen in te dienen. Zonodig moet het gemeentebestuur nagaan of de E.G.-vreemdeling werkelijk een winstgevende werkzaamheid uitoefent. Bijgevolg maakt verzoekster niet aannemelijk dat dit artikel geschonden kan zijn, daar ze voor het nemen van de bestreden beslissing niet aangetoond heeft dat ze een winstgevende activiteit uitoefent. Het onderdeel van het middel is ongegrond.

3.1.3. In een derde onderdeel voert verzoekster de schending aan van artikel 43 van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster kan zich niet beroepen op artikel 43 van de Vreemdelingenwet, nu deze wetsbepaling slechts van toepassing is op E.G.-vreemdeling in de zin van artikel 40 van de Vreemdelingenwet en dan nog in de gevallen waarbij het verblijf geweigerd werd om redenen van openbare orde, van openbare veiligheid of van volksgezondheid.

3.1.4. In een vierde onderdeel van het middel voert verzoekster de schending aan van artikel 42 van de Vreemdelingenwet.

Daar verzoekster niet aan de voorwaarden voldoet om zich te vestigen, kan ze de schending van artikel 42 van de Vreemdelingenwet niet dienstig inroepen. In die mate is het onderdeel van het middel onontvankelijk.

Het middel is ongegrond.

3.2. Verzoekster heeft geen gegrond middel tot nietigverklaring aangevoerd. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht februari tweeduizend en acht door:

mevr. M. BEELEN, wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. M. RYCKASEYS, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. RYCKASEYS

M. BEELEN